

Serafijntje

Er waren eens, heel lang geleden, honderden toverfeetjes met ragfijne vleugeltjes. Ze woonden eeuwen lang in een mooi kasteel aan de rand van een drukke stad. Het kasteel lag dichtbij een blauwe zee in een zonnig warm land. Deze feetjes waren heel behulpzaam. Mensen en ook kinderen vroegen hen vaak om raad. Van heinde en ver stopten ze brieven met de meest uiteenlopende vragen in de brievenbus van het kasteel.

Op een dag kregen alle toverfeetjes zomaar uit het niets een blauwe stralenkrans. Ook dinosauriërs, draken, kabouters en elfjes kregen op een dag zomaar uit het niets een stralenkrans. Hiermee konden ze met onmeetbare snelheid door het eindeloze heelal reizen. Ze vonden uiteindelijk allemaal een nieuwe thuishaven op enkele bijzondere planeten. De toverfeetjes ontdekten in een sterrenhoop van duizenden sterren een feeërieke ruimte. Dat werd hun nieuwe woonplek. Ze noemden hem: Hemelrijk. De brievenbus van het kasteel op de Aarde bleef gewoon in gebruik. Enkele toverfeetjes haalden regelmatig de brieven op. Ook van de bijzondere planeten.

De toverfeetjes waren ongeveer even groot als een pasgeboren baby. En zo licht als een veertje. Ze waren muzikaal, creatief en hulpvaardig. Een van de toverfeetjes heette Serafijntje. Alleen dit feetje had tegelijk met de blauwe stralenkrans nog enkele speciale gaven erbij gekregen. Zij alleen kon mensen en dieren een stralenkrans geven. Ze kon zich onzichtbaar maken. En andere onzichtbare gedaanten zien.

Serafijntje werd vanaf dat moment geleidelijk aan bekend als hét toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Want zij kon met deze gaven mensen en dieren vaak helpen bij het oplossen van grote problemen. Serafijntje raakte zodoende bevriend met talrijke bijzondere en gewone levende wezens. Zoals tovenaars, tovenaressen, dinosauriërs, kabouters, elfjes, dieren, mensen enzovoorts.

Serafijntje had lange zwarte haren met enkele korte haarsprietjes op haar voorhoofdje. Ze had blauwe oogjes en altijd blote voetjes. Haar blauwe jurkje had een wit geschulpt kraagje en een jurkzak met een wit geschulpt randje.

Met haar blauwe stralenkrans reisde Serafijntje eeuwenlang door het heelal naar de bijzondere planeten en naar de Aarde. Altijd nieuwsgierig en leergierig. Zichtbaar of onzichtbaar. Daardoor beleefde ze talloze avonturen waaronder deze zeven sprookjes.

Inhoud:

De ontdekkingsreis van Julius	2
Het Magische Medicijn	32
Kwinkie	68 - 92

Majestueuze zeilschepen vaarden over de wereldzeeën naar verre landen...

De Ontdekkingsreis van Julius

Er was eens, heel lang geleden, een prins. Hij heette Julius. Het kasteel waar hij woonde lag op een heuvel dichtbij een grote blauwe zee. In een inham van de zee dobberden tientallen majestueuze zeilschepen. Deze zeebaai en het kasteel droegen dezelfde naam: In Portu Navigo.

Dat betekent: ik ben in een veilige haven. Van jongs af aan zag Julius hoe deze indrukwekkende zeilschepen iedere dag in en uit de baai vaarden. Zijn blauwe kinderogen keken vooral de uitvarende schepen na. Net zolang tot ze als een stip aan de horizon verdwenen waren. In zijn kinderhart groeide geleidelijk aan een grote wens. Met een groot zeilschip over de wereldzeeën varen en onbekende landen ontdekken.

De dag na de zeventiende verjaardag van Julius veranderde onverwacht zijn leven. Zijn vader koning Edward en zijn moeder koningin Sofia hadden op die dag een goed gesprek met hun zoon. Koning Edward besloot het gesprek met een geweldige verrassing. 'Julius, je bent nu oud genoeg om de wereld in te trekken. Je krijgt van ons de kans om je dromen uit te laten komen. Jij mag namelijk met het prachtige zeilschip van kapitein Gerardo een wereldreis gaan maken.' De koning glimlachte even toen hij het verbouwde gezicht van zijn zoon zag. 'Beste jongen,' sprak hij weer verder, 'gebruik je tijd goed en ook je gezonde verstand. Praat regelmatig met kapitein Gerardo en zijn bemanning. Vraag alles wat je weten wilt. En help mee! Geniet elke dag van het leven op zee en van de prachtige landen waar je aan wal gaat. Maar... beloof ons dat je altijd voorzichtig zult zijn.'

Na deze woorden zei koningin Sofia: 'Lieve Julius, schrijf ons alsjeblieft. Laat weten waar je overal geweest bent en hoe het met je gaat. Dan zijn wij gerust gesteld.' De jongeman was dolblij met deze gouden kans. 'Vadertje en moedertje,' zei hij, 'ik zal voorzichtig zijn én brieven schrijven. Dat beloof ik.'

Een week later nam de jonge prins afscheid van zijn ouders en van enkele goede vrienden. Hij klom op zijn lievelingspaard Speer en reed naar het gereedliggende zeilschip in de zeebaai. Zijn lichtblonde haren wapperden vrolijk in de wind. Zijn ouders en zijn vrienden wuifden hem na tot hij verdwenen was.

Julius zeilde de wereldzeeën over. Hij kwam in landen, waar zijn familie en vrienden nog nooit van gehoord hadden. Met zijn paard reed de prins naar interessante plekken en steden. Hij ontdekte de wereld en genoot van alles! Regelmatig stuurde hij een brief naar zijn ouders en naar zijn vrienden. Hierin beschreef hij zijn geweldige reisavonturen.

Het werden uiteindelijk twee fantastische en leerzame jaren voor Julius. Hij was een stoere jongeman geworden. Gespierd, gebruind en vlot in de omgang. Nog een week varen... dan zat het reisavontuur erop. Helaas!

Kapitein Gerardo maakte nog een tussenstop in het land van de Paardenvallei. (Uit: Het Grote Geheim) Dat was een mooie gelegenheid voor Julius om zijn oom, tante en neef een kort bezoek te brengen. Daar veranderde zijn leven voor de tweede keer.

‘Julius!’ riep koning Henri uit. ‘Welkom!’ Koningin Farah sloot de avonturier in haar armen. Al gauw zaten ze gezellig bij elkaar in de zonnige tuinkamer. Julius vertelde over zijn reis, over kapitein Gerardo en over de toffe bemanning. ‘Waar is Jon?’ vroeg hij ineens. ‘Onze zoon woont al twee jaar niet meer thuis,’ antwoordde koning Henri. ‘Hij is getrouwd met Anne Rose van het Rozenkasteel. Ze wonen in een prachtig paleis. Héél ver hier vandaan.’ Koningin Farah en koning Henri keken elkaar glimlachend aan. ‘Wow!’ zei Julius. ‘Jullie hebben mij erg nieuwsgierig gemaakt. Vertel! Alstublieft!’ Koningin Farah stond op van haar stoel. ‘Kom Julius,’ zei ze, ‘we gaan aan tafel. Het eten staat al klaar. Je zult wel honger hebben. Tijdens de maaltijd vertellen wij wat er allemaal gebeurd is.’

Koning Henri en koningin Farah spraken om beurten over de bijzondere ontmoeting tussen Jon en Anne Rose. Ze vertelden over Serafijntje, over de Regenboogplaneet, over het eindeloze heelal en over het reizen met stralenkransen. ‘Wij hebben ook een stralenkrans,’ zei koning Henri. ‘Door de ruimte reizen is een onbeschrijflijk mooie ervaring.’ Julius viel bijna van zijn stoel van verbazing.

Plotseling vloog er een klein meisje door de open tuindeuren naar binnen. ‘Serafijntje!’ riep koningin Farah uit. ‘Wat leuk! Kijk, we hebben bezoek. Dit is prins Julius van kasteel In Portu Navigo.’ De jongeman knikte beleefd en keek het kleine meisje nieuwsgierig aan. ‘Ik ben het toverfeetje van geluk uit Hemelrijk,’ zei Serafijntje vriendelijk tegen Julius. Ze pakte een brief uit de zak van haar jurkje. ‘Koning Henri en koningin Farah, ik heb een goed

bericht voor jullie. Van Jon en Anne Rose. Ze hebben een baby gekregen. Een zoon.'

Terwijl de gelukkige grootouders de brief lazen, raakten Serafijntje en Julius in gesprek. Het feetje vertelde over enkele bijzondere planeten met hun bewoners. De prins onderbrak haar telkens met nieuwsgierige vragen. Ondertussen bruiste zijn hart opnieuw. Hij wilde ook het heelal ontdekken en de bijzondere planeten bezoeken. Serafijntje zag de wens in de ogen van Julius. 'Wil je een stralenkrans hebben?' vroeg ze. 'Dan kun je door het heelal reizen.' 'Een stralenkrans?' Kan dat?' vroeg de jongeman verbaasd. 'Jazeker,' antwoordde het feetje. 'Kan mijn paard ook mee?' Het feetje knikte vrolijk. 'Morgenvroeg, na het ontbijt, krijgen jullie allebei een stralenkrans van mij.'

Meteen na het gesprek schreef de prins een brief aan zijn ouders. Hierin vertelde hij over oom Henri, tante Farah en over Serafijntje. Het toverfeetje van geluk uit Hemelrijk. Ook schreef hij over Jon en Anne Rose, die al twee jaar op een andere planeet woonden. De Regenboog. Tenslotte schreef Julius: 'Van Serafijntje krijg ik een stralenkrans. Speer ook. Hiermee kunnen wij door het heelal reizen. Ik ga eerst een tijdje naar Jon en Anne Rose op de Regenboogplaneet. Daarna wil ik enkele interessante planeten bezoeken. En dan wil ik een stuk van het heelal gaan verkennen. Misschien ontdek ik ook een nieuwe planeet. Als ik dan terug ben op de Regenboog schrijf ik een brief over mijn belevenissen. Die wordt over enkele maanden bij jullie bezorgd door Serafijntje. Na die brief blijf ik nog een paar maanden bij Jon en Anne Rose. Vadertje en moedertje, dit is weer een gouden kans voor mij. Ik blijf dus nog een half jaar langer weg. Dan kom ik echt naar huis.' Hij eindigde zijn brieven altijd met: 'Ik hou van jullie. Julius.'

De prins stak de brief in zijn broekzak, sprong op zijn paard en reed naar het zeilschip. Kapitein Gerardo en zijn bemanning luisterden stomverbaasd naar de nieuwe plannen van Julius. De prins pakte zijn brief. 'Kapitein Gerardo, wilt u deze brief aan mijn ouders geven? En ze geruststellen?' De kapitein knikte. Hij was een beetje ontroerd. Evenals de bemanning en Julius zelf. Ze waren in de loop van de tijd echte kameraden geworden. Twee jaar lang hadden ze lief en leed met elkaar gedeeld. Julius nam afscheid. Al gauw vlogen de grapjes weer in het rond. Met een brede glimlach reed Julius terug naar de Paardenvallei.

De volgende ochtend blies Serafijntje een blauwe stralenkrans om de ontdekkingsreiziger heen. En een om zijn blij hinnikende paard. Julius zwaaide nog even naar zijn oom en tante. Hierop schoot het tweetal het luchtruim in. Weldra waren ze in de magische wereld van het heelal. Vol bewondering keken Julius en zijn paard rond. Uit de verhalen van Serafijntje herkende de jongeman onmiddellijk de bijzondere planeten. Ze passeerden de Smaragd met de dinosauriërs. De Zonnesteen met de elfjes en de kabouters. De Amethist met de draken. Julius wilde er graag naar toe, maar eerst ging hij naar zijn neef. Eindelijk zag hij in de verte de magische kleuren van drie regenboogringen. Het tweetal landde op een grasveldje dichtbij een mooi paleis. Speer smulde meteen van plukken mals gras. De betoverende regenboogjes zweefden door de lucht.

‘Anne Rose,’ riep Jon vanuit de tuinkamer, ‘we krijgen bezoek. Mijn neef Julius is hier.’ Ze renden lachend naar buiten. Het drietal omhelsde elkaar en straalde van blijdschap. Julius bewonderde de tuin, het paleis en de schattige baby. Bij de thee raakten ze in een boeiend gesprek. Vooral over de bijzondere planeten met hun bijzondere bewoners. ‘Zijn er in de buurt nog andere interessante planeten?’ vroeg Julius nieuwsgierig. Het gezicht van Jon keek ineens zorgelijk. ‘Ja... ja...’ mompelde hij, ‘een eind verderop is er een. Wij noemen hem de Wolkenplaneet, maar...’ Jon dacht even na. ‘Julius,’ zei hij toen ernstig, ‘blijf uit de buurt van de Wolkenplaneet.’ ‘Niet naar toe gaan,’ zei Anne Rose met klem. ‘De afgelopen maanden zijn er achtenzeventig Regenboogbewoners in de Wolkenplaneet verdwenen.’ ‘Ja, verschrikkelijk,’ ging Jon verder. ‘Die planeet bestaat uit enorme woeste wolken. Het is een grijze kolkende wolkenmassa. Daar kun je gemakkelijk in verdwalen. Waarschijnlijk zijn onze stralenkransen niet krachtig genoeg om de planeet weer te verlaten. Er is nooit iemand van de verdwenen Regenboogbewoners teruggekomen.’ ‘Vreselijk,’ merkte Julius op, ‘bedankt voor de waarschuwing.’ ‘Misschien zijn er verderop nog mooie interessante planeten,’ opperde Anne Rose glimlachend. Na deze woorden gingen ze aan tafel voor de avondmaaltijd.

Julius genoot iedere dag met volle teugen van de Regenboogplaneet. Na ongeveer een week kondigde hij zijn reisplan aan. ‘Jon en Anne Rose, ik ga een weekje naar de Smaragd. Daarna een weekje naar de Zonnesteen en dan nog een week naar de Amethist. Vervolgens ga ik...’ Julius wreef enthousiast in zijn handen, ‘een stuk van het heelal verkennen. Misschien ontdek ik een nieuwe prachtige planeet. Dan blijf ik een poos daar om alles

goed te bekijken.’ ‘Julius, kom je nog terug naar de Regenboog?’ vroeg Anne Rose. ‘We willen heel graag jouw ontdekkingsverhalen horen.’ ‘Ja, ik kom zeker terug. Want ik wil hier bij jullie een brief schrijven aan mijn ouders. Dat heb ik beloofd. En Serafijntje wil deze brief persoonlijk aan mijn ouders overhandigen.’ Ze namen afscheid. ‘Wees voorzichtig,’ waarschuwde Anne Rose, ‘blijf uit de buurt van de Wolkenplaneet.’ Julius knikte. Even later schoten de jongeman en zijn paard de ruimte in.

Julius en Speer beleefden een prachtige tijd bij de dinosauriërs, bij de kabouters en elfjes en bij de draken. Hierop ging de prins op ontdekkingsreis door het onbekende heelal. Na een lange ruimtereis naderde het tweetal een grijze mysterieuze planeet. ‘Speer,’ riep Julius, ‘dat is de Wolkenplaneet. Ongelooflijk!’ De prins was de waarschuwingen van Jon en Anne Rose niet vergeten. Maar... hij kon zijn grote nieuwsgierigheid niet bedwingen. Het tweetal kwam steeds dichterbij de planeet. Wow!

Ineens draaiden enorme machtige wolkenmassa’s woest voor hun ogen. Het paard hinnikte van angst. ‘Speer,’ riep Julius, ‘kom, we moeten hier weg.’ Ze wilden omkeren, maar het was te laat. De stralenkransen waren inderdaad niet krachtig genoeg om aan dit oer geweld te ontsnappen. Reusachtige kolkende wolkenstromen sleurden Julius en zijn paard mee. Dieper en dieper de planeet in. Ze kwamen in een donkere wolkentunnel terecht. Vervolgens schoten ze met hun stralenkransen van de ene in de andere donkere wolkentunnel.

Na een poosje bereikte het tweetal een helder verlichte tunnel. Julius en Speer ademden hun blauwe stralenkransen bijna helemaal in. Hun lichamen waren nu duidelijk te zien. Ze zweefden door enkele verlichte wolkentunnels met hier en daar een verlichte wolkenruimte. De prins bekeek met verbazing de enorme witte wolken en het stralende gouden licht. Wat was dat? Een tiental grijze schaduwen zweefden door de witte wolken. Er liep een rilling van angst over de rug van Julius. Hij dacht meteen aan boze geesten. Maar ook aan de verdwenen Regenboogbewoners. ‘Oh nee,’ fluisterde Julius, ‘de schaduwen hebben ons gezien. Speer, we moeten maken dat we hier weggkomen.’ Ze bliezen hun stralenkransen weer op volle kracht en schoten een willekeurige wolkentunnel in. Er ontstond een spannende achtervolging door talloze tunnels. Uiteindelijk

gaven de schaduwen het op. Tot grote opluchting van de prins en zijn paard.

Julius en Speer schoten verder en verder door tientallen donkere tunnels. Daarna schoten ze weer door verlichte wolkentunnels. Ze keken angstig om zich heen. Waren hier ook akelige grijze schaduwen? Oh nee! Wat gebeurde er nu? Het tweetal schoot uit de tunnel en... streek neer in een paradijs. 'Wat is het hier mooi,' riep Julius uit. Hij zag ontelbare betoverende bloemen in een uitgestrekte grasvlakte. Met stijgende verbazing zag de jongeman dat veel bomen en struiken van puur goud waren. Ze zaten vol met kleurige edelstenen, die als bloemen aan de gouden takken groeiden. Julius stak zijn neus in een bloem en snoof de geur op. 'Mmm... ze ruikt heerlijk!' riep hij verrast uit. De prins keek om zich heen. 'Wat een prachtige vogels!' mompelde hij. 'Wat een mooie bijen en kijk... de vlinders! Ongelooflijk!' Julius tuurde naar de wolkenlucht en naar het gouden licht. Hij begreep dat het gouden licht afkomstig was van een magische zon. Een betoverende ster ver weg in het heelal. Want deze zonnestrallen boorden zich dwars door de enorme wolkenmassa's heen. Ze gaven het land een gouden licht en een aangename warmte. 'Speer,' zei de prins, 'die gevaarlijke Wolkenplaneet verbergt dit zeldzame mooie land.' Het paard hinnikte blij.

Julius sprong in het zadel en reed naar de top van een heuvel. In de verte lag een kleine stad, een kasteel en een uitgestrekte zee met een grote zeebaai. Op weg naar de stad werd de jongeman begroet door vriendelijke bewoners. Mannen, vrouwen en kinderen zagen er uitzonderlijk mooi uit. Op hun kleurige, doorschijnende kleding en in hun haren blonken gouden sieraden met schitterende edelsteenbloempjes. Ze keken nieuwsgierig naar de vreemdeling en naar het onbekende dier.

Julius reed door de stad en bereikte even later een groot grasveld. In het midden stond een enorme gouden boom vol met edelsteenbloemen. Hier liet hij zijn paard achter om te grazen. Het kasteel met een enorme bloemrijke tuin grensde aan het grote grasveld. Achter het kasteel lag de zee met de zeebaai. Aan de andere kant van het grasveld stond een prachtige overdekte buitenruimte. De prins liep naar het kasteel.

Julius klopte op de kasteelpoort. Weldra werd de poort geopend. In de deuropening stond een opgewekte man in werkkleding. Zijn breedgerande hoed met een edelsteenbloem hield hij in de hand. Hij bekeek de

vreemdeling eventjes van top tot teen. Toen zei hij vriendelijk: 'Welkom in Edelsteenland. Ik ben Lucas de edelsmid.'

De prins schudde de uitgestoken hand. 'Ik ben Julius, de zoon van koning Edward en koningin Sofia. Ik ben een bewoner van een andere planeet. De Aarde. Ik heb zojuist een verre reis gemaakt door een eindeloos heelal en door tientallen wolkentunnels van deze Wolkenplaneet.' 'Kom binnen,' zei Lucas gastvrij. De edelsmid nam de bezoeker mee naar een zonnig vertrek met open tuindeuren en comfortabele rieten stoelen.

Lucas vertelde over het leven van de geliefde koning en koningin van Edelsteenland. 'Helaas hadden ze geen kinderen,' mompelde hij tot slot. 'De koning en koningin zijn van ouderdom gestorven. De laatste woorden van de koning waren: "Lucas, het kasteel met de bijbehorende magische bloementuin geef ik aan jou."' De edelsmid keek de prins glimlachend aan. 'Ja Julius, ik zorg samen met mijn vrouw Marita voor dit grandioze erfgoed.' 'Wat een schitterende bloemen,' merkte de prins op. 'Deze edelsteenbloemen,' verklaarde Lucas, 'hebben veel toverkracht. Hiervan maak ik speciale korrels, poeders en drankjes. Voor onze gezondheid... intelligentie... creativiteit... muziek... zang... schoonheid... en nog veel meer. Ook kweek ik nieuwe soorten edelsteenbloempjes om iets nieuws te ontdekken. En ik ontwerp en smeed nieuwe sierraden.'

Julius had vol belangstelling geluisterd. Hij wilde iets vragen, maar ineens werd zijn blik getroffen door een meisje in de tuin. Ze droeg een zacht blauwe doorschijnende jurk. Ze danste sierlijk over het gras. Haar lange blonde haren waren versierd met blauwe edelsteenbloempjes. Ze danste naar binnen en vroeg blij: 'Ha pappa, wie is deze vreemdeling?' 'Saffiera, dit is prins Julius. Hij komt van een andere planeet. De Aarde. Heel, heel ver hier vandaan.' De jongeman knikte hoffelijk naar het meisje en gaf haar een hand. 'Ja Julius,' praatte Lucas weer verder, 'deze vrolijke jongedame is mijn dochter. Ze is danseres en ze kent alle Edelsteendansen van ons land!' De jonge vrouw en de jonge man keken elkaar nieuwsgierig aan. Er ontstond een magisch moment.

Dat moment werd verbroken door Lucas. 'Julius, wat is een heelal?' 'Het heelal...' zei de prins bedachtzaam, 'is een oneindige zwarte ruimte. Met ontelbare schitterende sterren en prachtige planeten. Het heelal kunnen jullie helaas niet zien. Edelsteenland ligt verborgen midden in deze Wolkenplaneet.' 'En waar komt ons licht vandaan?' vroeg Lucas

nieuwsgierig verder. 'Dit mooie gouden licht komt van een betoverende ster,' legde Julius uit. 'Deze bijzondere ster kan zijn magische zonnestralen door de enorme wolkenmassa's heen boren. Zo wordt Edelsteenland verlicht en verwarmd.'

Even was het stil. De blonde jongeman en het blonde meisje keken elkaar weer enkele seconden nieuwsgierig aan. Opnieuw was er een magisch moment. Toen beschreef Julius met verve zijn spannende belevenissen in de wolkentunnels: de achtervolging door de grijze schaduwen. Ook beschreef hij de aankomst met zijn paard in het fabelachtige Edelsteenland. Het meisje had met verwondering geluisterd. 'Ongelooflijk!' riep ze uit. 'Je komt van een andere planeet. Toch spreken we ongeveer dezelfde taal.'

Een dame liep de tuinkamer in. 'Marita, kom erbij zitten,' zei Lucas. 'Julius, dit is mijn vrouw.' De prins begroette de aardige dame. 'Waar kom je vandaan?' vroeg Marita. Julius vertelde over de aarde. Over zijn ouders. Over Serafijntje het toverfeetje van geluk. Over de stralenkransen. Over de Smaragd. De Zonnesteen. De Amethyst. En over Jon en Anne Rose op de Regenboogplaneet. Het drietal luisterde vol belangstelling naar de boeiende verhalen. Saffiera was er helemaal stil van geworden. Dromerig tuurde ze naar buiten. Soms bleef haar blik even rusten op de knappe onbekende prins.

Ineens schrok Saffiera op uit haar gepeins. Ze hoorde Julius weer praten over de grijze schaduwen in de Wolkenplaneet. Maar nu ook over verdwenen Regenboogbewoners. 'Zijn hier bewoners verdwenen?' vroeg Julius. 'Nee,' antwoordde Lucas. 'Wij hebben geen stralenkransen om de Wolkenplaneet in te gaan.' Marita keek de prins bezorgd aan. 'Julius, je vertelde zojuist dat jouw stralenkrans te zwak is om de Wolkenplaneet te verlaten. Je kunt dus niet naar huis. Wil je hier logeren? Er is ook een schuur voor je paard.' De avonturier vrolijkte op. 'Ja mevrouw,' zei hij meteen, 'heel graag.' 'Mevrouw? Nee... ik heet Marita. In Edelsteenland heeft iedereen maar één naam. Met die naam word je altijd aangesproken.' Julius knikte. 'Oké Marita. Ik zal voortaan deze mooie naam gebruiken. En ook de namen van alle Edelsteenbewoners.' Vervolgens vertelde Julius over de beleefdheidsgewoonte in zijn land.

De prins genoot van Edelsteenland en van het mooie weer. Soms ook een uurtje van de magische nachten. Want alleen in de nachtelijke uren viel er